

lægerne. Jeg er overbevist om, at jeg er tilstrækkelig bekendt med dette Forhold, men jeg havde det Indtryk, at den ærede Ordfører ikke rigtig havde forstaaet, hvad jeg før sagde. Jeg gjorde netop gældende, at jeg godt kunde se, at Læsø var et af de Steder, hvor der tiltrængtes en Dyrslæge, maaske en statsunderstøttet, men det forhindrede ikke, at Finansudvalget kunde have skaffet Kompensation for denne Udgift til en Dyrslæge paa Læsø ved at inddrage Tilskuddet til Dyrslæger i Egne, hvor et saadant neppe er saa paatrængende nødvendigt som paa Læsø, f. Eks. i Holstebro, Ribe og Varde, hvor der i Forvejen foruden en statsunderstøttet Dyrslæge findes flere andre Dyrslæger i Byen, og hvor disse Dyrslæger mere eller mindre ere glædeud af den almindelige Beskæftigelse som Dyrslæge og blevne kontrolførende ved Slagterier og lignende, hvad der neppe tiltrænger Statstilskud. Jeg fremhævede, at man kunde skaffe Nedsættelse til Trods for denne Nyansættelse paa Læsø og maaske en anden, hvis det maatte være nødvendigt, og derved naa en mindre Sum som samlet Udgift til Dyrslæger.

K. M. Klausen: Det er let forstaaeligt, at den højtærede Minister og hans Partifæller ere meget imod denne Anmærkning. De have fra deres Side strittet imod den, saa længe de paa nogen Maade kunde. Til sidst bleve dog de Kræfter for stærke, der arbejdede paa at faa denne Anmærkning ind paa Finansloven, og de maatte saa bøj sig og finde sig deri. Nu søger den højtærede Minister at faa den bort igen ved at betegne den paa den smagfulde Maade, han gjorde før. (*Landbrugsministeren:* Det var Dem!). Nej! (*Landbrugsministeren:* Jo!). Aldeles ikke. Jeg havde blot tilladt mig at sammenligne den højtærede Minister med en saa velset og skøn Fugl som Støren, medens jeg tillod mig at sammenligne den forrige Minister med den stakkels fattige Graaspurv. Graaspurven tager Bolig i Størens Hus, men naar Støren kommer, driver den Graaspurven bort og kaster den Rede, den har samlet, ud. Men den højtærede Minister betegnede det paa en helt anden Maade og vilde saa anvende denne smagfulde Betegnelse paa denne Anmærkning. (*Landbrugsministeren:* Nej!). Men det er forunderligt, at den højtærede Minister er falden over denne Anmærkning, som han har arvet efter sin radikale Forgænger. Hvorfor skulle ikke andre Anmærkninger paa hans Budget fjernes? Altsaa, denne Anmærkning, der vedrører

Husmændenes Præmier, skal bort, men f. Eks. den Anmærkning, der vedrører Husmændenes Rejser, lader man staa urørt. Der er noget underligt i det. Men man kan godt forstaa det, naar man husker de senere Aars politiske Historie og ved, hvilke Anstrengelser der fra Landbrugsministerens og hans Venners Side er gjort for at undgaa at faa denne Anmærkning sat ind.

Nu har det naturligvis ikke saa meget at sige, om Anmærkningen kommer ind eller ej. Det foreligger nemlig saa klart i Forvejen, hvad Pengene skulle anvendes til, saa jeg vilde ansæ det for umuligt, at nogen Minister skulde vove at give dem en anden Anvendelse. Han vilde i alt Fald udsætte sig for de allerstærkeste Angreb, hvis han gjorde det.

Saa sagde den højtærede Minister, at han vilde haabe, at Husmandsforeningerne vilde vise Rummelighed og Fordragelighed og søge Samarbejde med andre af Landbrugets Organisationer. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at give Husmandsforeningerne denne Formaning. De have altid vist, at de ønske godt Samarbejde, og det er ikke ret længe siden, de have tilsendt Landboforeningerne en Skrivelse — som de for øvrigt have offentliggjort i deres Blad —, hvor de netop paa det kraftigste opfordre Landboforeningerne til at træde i Samarbejde med dem og nævne en Række Spørgsmaal, hvor deres Interesser falde sammen, og hvor det netop var heldigt at knytte et Samarbejde. Husmandsforeningerne have udbedt sig Svar paa denne Skrivelse inden 1. April. Naar derfor den højtærede Landbrugsminister vil rette Formaning til nogen Organisation om at vise Rummelighed og Fordragelighed, skulde han i dette Øjeblik netop rette den til Landboforeningerne og faa dem til at gaa ind paa den Tanke, Husmandsforeningerne have fremsat. Det er sikkert, at det vilde være til Gavn for Landbruget, om disse Foreninger arbejdede sammen ved de Opgaver, hvor deres Interesser falde saa nøje sammen. For øvrigt er det en Tanke, jeg har fremsat adskillige Gange i Rigsdagen, at jeg finder det urimeligt, at der gives Bevillinger i samme Øjemed til baade Husmandsforeningerne, Landboforeningerne og Det kongelige danske Landhusholdningsselskab. Man kunde sikkert ved Samarbejde opnaa at faa mere ud af Pengene, end man faar nu, da man splitter dem ud paa tre Steder.

Jeg tillod mig, da jeg første Gang havde Ordet, at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister vedrørende Hedeselskabets